

ЧЕРЕПЪТЪ

Чудна пролѣтъ.

По Гергьовденъ падна снѣгъ до колѣне. Оголѣха дърветата, нивята останаха жълти и болнави, сивата мъгла надъ Дунавъ се стелѣше плътна и тежка, като посрѣдъ зима.

А сетне изведнѣжъ започна пекъ. Слънцето пламна, като по жѣтва. Изгорѣха посѣвитѣ, напука се земята отъ засухъ, скакалци на ята долетѣха — голѣми и гнѣсни — да довършатъ бедата.

Страшна пролѣтъ.

Господъ сякашъ иска да накаже раята, загдето е повдигнала глава; да я накаже съ по-тежка мѣка отъ въстанието.

Задухъ. И отъ Дунавъ не полѣхва вѣтрецъ. Водата му е прозрачна като стѣкло и неподвижна. Греблата на лодкитѣ и колелата на параходитѣ само леко я нахждрятъ.

Баба Тонка е застанала до стобора, облакѣтила се е на оградата и гледа нѣкжде на западъ, кждето небето е още червено отъ залѣза и откждето, ѣ се струва, ще дойде пакъ параходѣтъ, съ който замина последниятъ ѣ синъ.

Тя знае, че и той, като братята си, не е отишѣлъ на сватба; знае, че дори сама го е пратила на смъртъ, но майчиното ѣ сърдце пакъ се свива отъ болка.

Сега е съвсемъ самичка. Като самострѣкъ въ полето. Една малка вихрушка и ще клюмне. Понѣкога това, което буритѣ не могатъ да направятъ